

θιά τους κρυφούς μου τους πόνους, τον πόνο της Δευνώς, και της ιστορίας του γέρου... Σά να τους γλύκαινε τους πόνους εκείνους ή καλοτυχιά που έδλεπα γύρω μου, σά να τον αγαπούσα τώρα τον κόσμο με τὰ δεινά του, τὸ πέλαγο αὐτὸ ποὺ σὲ δέρνουν τὰ κύματα, μὰ σὲ χαδεύει κάποτες κι ἔ ἀφρός τους.

ΙΖ'

ΛΑΧΤΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ἀνέθηκε ὁ ἥλιος ὡς μὴ ἐργασία, οἱ ἀχτίδες ἐπαίξαν ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς μεγάλης κληματαριάς μπροστὰ στὸ καλύδι, κι ἔλοι μέσα κρυμμένον ἀκόμα. Σηκώθηκα καὶ κατέβηκα στὸ γυαλό. Μὰ μήτε νὰ φαρῆσω δὲν εἶχα ἔρεξη. Κάτι λαχταροῦσα, κάτι φοῦσκωνε τὴν καρδιά μου. Ὁ κόσμος δὲ μὲ χωροῦσε. Φτερά ἤθελα νὰ πετάξω στὸ μοναστήρι, νὰ παρακαλέσω τὴ Δευνὴ νὰ προσεύχεται καὶ γιὰ μένα, νὰ μ' ἔχη κ' ἐμένα στὸ νοῦ τῆς. Ὑστερα πάλι, νὰ τὴν καταπέσω νάφηση τὸ μοναστήρι καὶ νάρθη μαζί μου νὰ πάμε μακριά, ἐκεῖ ποὺ δὲ μᾶς ἔεργ κανέννας, σὲ κάποιο ρημονήσι, σὲ κάποια σπηλιά, κ' ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ Τούρκους, νὰ ζοῦμε σὰ δυὸ περιστέρια.

... Ὅλα ἄμορφα καὶ γλυκὰ εἶτανε γύρω. Ὅμορφες εἶταν κ' οἱ καλαμιές καθὼς λυγίζανε μὲ τὸ μπᾶτη τὸ φύσημα. Γλυκὸ εἶταν καὶ τὸ κελᾶν-δῆμα τοῦ κορυθαλοῦ, πὺδ γλυκὸ ἀκόμα τὸ κύμα ποὺ μουρμούριζε πλάγι μου καὶ φιλοῦσε τὴν ἀμμουδιά.

... Ἦθελα νὰ πέσω στὰ κρυσταλένια τὰ νερά καὶ νὰ σβύσω τὴ φλόγα μου...

... Μερικὲς μέρες κατόπι, ἀρχίζε: κι ἔ τραγητός. Δὲ χωράτευσε τοῦ τραγητοῦ ἡ δουλειά. Κάθε τζιτζίκας γίνονταν τώρα μερμηγκι καὶ μάζεσε, μάζεψε γιὰ τὸ χειμῶνα. Ἀπ' ἔξω στέκονταν ὁ χειμῶνας καὶ περιμένε: νάμπη. Πλάκωναν τὰ πρωτοβρόχια, τάραζαν τὴ θάλασσα τὰ μελέμια, μὰ στιγμή νὰ χάσουμε δὲν εἶχαμε. Ἄμε κ' ἔλα γλήγορα γλήγορα μὲ τὸ καλάθι στὸν ὄμο, νὰ μὴ χάσουμε τὰ μαξούλια. Κ' ἔτσι, γλύτωσαν τὰ μαξούλια. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΑΝ ΕΛΕΓΕΙΟ

Κάτι μαλλάνια μοῦμειναν, ὠμέ, μαῦρα μαλλάνια Καὶ τίποτ' ἄλλο φυλαχτὸ τὰ κρύβω τιμημένο. ... Ἐθυμοῦμαι τότε μοναχοὶ καθούμαστε τὰ βράδια Καὶ τὰ μαλλιά τῆς ξέμπλενα μαζί μὲ τὸν ἀέρα, Μιά μουσικὴ γλυκόλαλη στήγανε καὶ σιωποῦσα Νὰν τὴ γρικῆσω... Πῶς ποθῶ τὸ θεῖο τὸ σκοπὸ τῆς! Ἄχ νὰ μποροῦσα νάκανα μὰ λύρα τὰ μαλλάνια Καὶ παίζοντάς τῆρε νὰ βρῶ τὴ μουσικὴ τὴν πρώτη! Ὁκτώδρης 1908.

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣ

του. Τὸ μέτωπό του ἔκκινε. Κι ὅταν ἔκκολλοῦσθε πάλι νὰ περπατεῖ, ὄλο του τὸ σωματάκι τὸ σειοῦσε καὶ τὸ τρίκιζε ὁ πυρετὸς τῆς σείψης. Ὅλη του ἡ ψυχὴ προσκαλεσμένη εἶτανε στὸ γάμο τοῦ Οἰδίποδα καὶ τῆς Εὐας καὶ μεθοκοποῦσε.

Καὶ πήγαινε κ' ἐρχότανε, ἀπαρηγόρητος. Καὶ τὰ δέντρα ἀποπάνω ἀπὸ τὸ γέρικο κεφάλι του κρατοῦσανε γιὰ νὰ προῦταντήσουν κάποια Νύφη Ἄνοιξη ποὺ ἐρχότανε, ὀρθὰ σὰ λαμπάδες τὰ μπουμπούκια τους, ἔπου συμαζεμένοι στριγμωνόντανε, ἔτοιμοι νὰ δρηῆσουν καὶ ν' ἀτλοῦσιν οἱ φροντωμένοι κλαδοὶ κ' οἱ ἥσκιοι οἱ ταντελωτοί. Γραμμὴ γραμμὴ περιμένανε σὲ λιτανεῖα ἐλευσινιακὴ τὴν ζηντημέτη Νύφη τοῦ Παραμυθιοῦ. τοῦ Λιῶλου Παρχιωτοῦ, νὰ γυρίσει ἀπὸ τὰ σπλάγνα τῆς γῆς, λυτρωμένη ἀπὸ τοῦ γέρου Πλούτωνα τὰ χωματένια χέρια. Μὲ ρόμπα πρᾶσινη κεντημένη μὲ πεταλούδες ἄσπρες καὶ μὲ ἐρχότανε μὲ τὰ μαλλιά τῆς καὶ τὰ στήθια φορτωμένα ἀσφοδέλους κι ἀπριλιάτικα ρόδα καὶ στὰ χέρια τῆς γιὰ σύμβολα κρατώντας καὶ σπέρνοντας στὸν ἀέρα φουχτιές τὰ χελιδόνια...

Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ κάτω ἀπὸ τῆς χελιδονοφερτες χαρῆς, περνοῦσανε ἀγκαλιασμένα χαρούμενα ἀντρώγυνα τῆς στιγμῆς. Νέοι φοιτητές ἀπ'

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !
ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1909 τυπᾶται ἀντὶ μᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 ἡ ἔρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
5 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
557 Κέρδη	»	50

1000 ἐν ὄλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχους καὶ στατιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἡμερησίων δραχ. μίαν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ*

Ἐπανάσταση ἔχουμε, καὶ μεγάλη. Καλὰ παρουμοῖσθημε μ' ἐκείνη τοῦ 1821. Τέτοια ἐπανάσταση μᾶς χρειάζονταν. Ἐδιώξαμε τὸν Τούρκο τὸν τύραννο, νὰ βγάλουμε καὶ τὸν πολιτεῖόμενο τὸν ἐκμεταλλευτὴ. Μὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴ μάχη ἀλήθεια, ἔχουμε ἀνάγκη κι ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐπανάσταση πὺδ μεγάλη, ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Ραγιαδισμού, πὺδ κνκλοφορεῖ μέσα στὶς φλέβες μας, πὺδ εἶναι χυμένος μέσα στὸ αἷμα μας, ἀνακατεμένος μὲ τὸ ἐγὼ μας. Αὐτὴ εἶναι δύσκολη. Κι ἔμα αὐτὴ γίνε, τί ἔχουμε πᾶ νὰ φοβηθοῦμε ;

Ἀκούστε, ἂν ἔχω ἄδικο νὰ λέω πὼς αὐτὴ εἶναι δύσκολη καὶ νὰ φοβᾶμαι, δε θ' ἀργήση πολὺ ἀκόμα.

Προχτὲς ποὺ ἔγινε τὸ συλλαλητήριο μαζεῦθησαν κ' οἱ φοιτητές νὰ βγάλουν ἕνα ψήφισμα! Ἐ! λοιπόν ; Λοιπὸν ἕνας φοιτητὴς, παιδὶ μὲ ζωὴ μέσα του, παρουσίασεν ἕνα ψήφισμα ζωντανὸ καὶ λεβέντικο, γραμμένο στὴ δημοτικὴ μας, στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ μας, πὺδ γράφοντε οἱ ποιητές μας οἱ μεγάλοι κ' οἱ λογογράφοι μας οἱ τρανοί, στὴ γλώσσα μας. Ἰδέες καλές, ἔκφραση καλή. Τοὺς ἄρσεσ τῶν παιδιῶν. Θὰ πῆτε, τὸ στείλανε. Ἄμ δέ!... Φοβηθήκανε μήπως χα-

* Τυπώθηκε στὸ «Σύνταγμα» τοῦ Ναυπλίου, χρ. 13Τ', ἀριθ. 775 (20 τοῦ Σεπτεμβρίου).

ρατηριστῆ ..χυδαῖο. «Δὲν ἤρμοζε διὰ τὰς περιστάσεις» νὰ λευτερώσουν τὸ λαὸ καὶ νὰ τὸν βρίζουν θέλουν. Πάρε τους στὸ γάμο σου, νὰ σοῦ ποῦν καὶ τοῦ χρόνον. Καλέ, γιὰ τὴν περίστασις ἐταίριαζεν ἕνα ἄλλο. Παίρνεις μετοχές, δράμα τρία. Ἀπαρέμφατο δράμα τέσσαρα. Ἡ νομαστικὴ ἀπόλυτες ὄσες θέλεις. Τὰ κάνεις ὄλα ὡς εἶδος σαλάτα καὶ... μένεις κ' ἐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου. Μ' αὐτὰ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ πειράξω κανένα. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, πὺδ λένε κ' οἱ δασκάλιοι. Μὲ πονάει καὶ τὰ γράφω ἔτσι.

Ἡ ἐπανάσταση ἔγινε, ἴσως γίνουν κι ἄλλες, σήμερα γιὰ τὸ ἕνα, αὔριο γιὰ τὸ ἄλλο. Μὰ τὴ μεγάλη ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Ραγιαδισμού, πὺδ μᾶς πνίγει στὸ λαιμό, ὡστε τὰ φοβόμαστε κάθε νέο, ὡς ἀληθινὸ κι ὄμορφο κι ἂν εἶναι, ἀκόμα κι δταν τὸ κινῶμε γιὰ τέτιο, ὡστε νὰ μὴν ἔχουμε τὸ θάρρος τῆς γνώμης μας, δηλαδή, μὲ σιχώρηση, νὰ μὴν εἴμαστε ἀνθρώποι, παιδιά, πότε θὰ τὴν κάνουμε ;

M. ΖΩΓΡ...

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2 ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

ὄλα τὰ μέρη τῆς γῆς καπνίζανε μεγάλες πίπες καὶ γελοῦσανε καὶ φωνάζανε καὶ τζιμποφιλοῦσανε τῆς χλωμὲς γυναῖκες τοῦ Παρχιοῦ. Ἐνας ὕμνος κόκκινος, ἀπὸ ἀράθυμους καὶ ἄτσκαλους ὄργασμοὺς ἀνέβηκε ἀπὸ τὰ ἐφηβικά κορμιά τους μὲ βαγνέριο κουρσάρικο ρυθμὸ, πνίγοντας καταφρονετικὰ κι ἀπόκοτα μέσα στὰ μπροῦτζίνα του χέρια τὴν αἰώνια κλαψιάρικη μπαλάντα τοῦ δειλινοῦ.

Ἐίμαστε νέοι καὶ δυνατοὶ καὶ δὲ φοβοῦμαστε τὴν ἀρρώστεια καὶ δὲ φοβοῦμαστε τὸ Χάρο! Ἐίμαστε ἀνώτεροι ἀπὸ τῆς χαρῆς, ἀνώτεροι κι ἀπὸ τῆς πίκρας! Δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ θρησκείες κι ἀπὸ παρηγορίες ἐμεῖς! Ἐίμαστε νέοι καὶ δυνατοὶ καὶ σποῦμε ἀνάμεσα στὰ δυὸ μας τὰ δάχτυλα τὸ κάθε ἀκκουμπιστήρι ποὺ ἔχουμε τὰ γέρικα κουφάρια κ' οἱ μαραζάρικες καρδιές!

Ἐίμαστε νέοι! Ἐίμαστε νέοι! Μέσα στὸ αἷμα μας κινῶμε μερνονυχτὶς ἕνα βουητὸ κ' ἕνα ἀκκλητὸ ἀπὸ ἐπιθυμίες καὶ ὄρμες καὶ νίκες! Ἀναπνέομε βαθιὰ ὡσάν τὰ φυτὰ κι ὡσάν τὰ ζῶα κι ὀρθωνόμαστε κορμὸι διψασμένοι καὶ πίνουμε στόμα μὲ στόμα νεροποντές καὶ βοριάδες καὶ ἥλιους! Ἀστροπελέκια δὲν ὑπάρχουνε. Ἄν ὑτάρχανε, θὰ τὰ πίνουμε κι αὐτὰ!

Ἐίμαστε νέοι! Ἐίμαστε νέοι! Καὶ γυροῦμε μέσα στὶς λωτοστεφάνωτες ζηνητιές καὶ στὶς ξελογιάστρες νύχτες, μὲ θύρτους στὰ χέρια κι ἀμπελόφυλλα στὰ μαλλιά κι ἀγαπῶμε ὅποια γυναῖκα βροῦμε, γιὰτὶ τὸ αἷμα ὡσάν τὸ νέο μῦστο βράζει στὶς φλέβες μέσα καὶ βουᾶ! Κ' εἴπεται ; Ἐπείτα τῆς παραιτοῦμε στοὺς πέντε δρομους, εἴμαστε δυνατοὶ καὶ νέοι καὶ σκληροὶ καὶ δὲ μᾶς μέλει!..καὶ δὲ μᾶς μέλει!

Κ' ὁ Γοργίας δὲν ἔκουε τίποτα, τίποτα ἀπὸ τὸν κορφυρότατον αὐτὸ καὶ σκληρότατον ὕμνον τῆς Ζωῆς!

Μονολογοῦσε μόνο καὶ πήγαινε. — Τὶ σχέση λοιπὸν σμίγει τὸ δέντρο τῆς Γνώσης καὶ τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ; Μόλις ἔκοψε κ' ἔραγε ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς Γνώσης ὁ Ἀνθρώπος, τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ξεράθηκε.

(Ἀκολουθεῖ)

